

Надзея Бука – папулярная беларуская мастачка, вынаходніца незвычайнага стылю выцінанкі – “буцінанкі” – і стваральніца дзіўнага казачнага сусвету, які насяляе шэраг дабрадушных істот. Надзя – каталічка, якая не аддзяляе веру ад творчасці і нападўняе свае працы хрысціянскім сэнсам. У сённяшнім нумары “Слова Жыцця” разважаем з мастачкай аб Божым Нараджэнні праз прызму творчасці. † – **Адзін з цэнтральных вобразаў у Вашай творчасці – Піглас, які прадстае ў выглядзе вока з крыламі, заўсёды чувае і вучыць добрым учынкам. Чым Вы натхняліся, калі стваралі яго?**

– Г

этага персанажа я прыдумала спантанна 10 гадоў таму. Шпацыравала па горадзе, калі раптам Святы Дух паслаў мне ідэю: цудоўна, каб у нашай сучаснасці была міфічная істота, якая ахоўвала б чалавека і была бачна толькі таму, каму належыць. У нас, хрысціян, такую ролю выконвае Анёл-ахоўнік. А Піглас – гэта як маленькі памагаты Анёлаў. Ён яшчэ служыць прыкладам для пераймання: у сваёй бясконцай дабрыні заўсёды робіць штосьці годнае. Спачатку Піглас з’явіўся на карціне, а пасля стаў галоўным героем байкі, якая выйшла ўжо ў 2-ю частках. Цешыць, што яго палюбілі дзеці:

у лістах яны прызнаюцца мне, што Піглас натхняе іх паводзіць сябе сумленна.

– Як Вы намацваеце кропку перасячэння дзвюх плоскасцей – веры і творчасці? У чым бачыце плён?

– Калі мастак вызнае веру ў Хрыста, гэта заўсёды будзе мець вялікі ўплыў на яго творчасць. Штотраз, перш чым сесці рабіць ілюстрацыю, я прашу Бога, каб дапамог мне як мага дакладней перадаць на паперы задуму, што маю ў галаве.

Увогуле, у мяне шмат прац на хрысціянскія тэмы. Ствараю іх праз прызму свайго ўспрымання сучаснага свету. Адна з ключавых работ называецца “Раніца”. На ёй дзяўчына ў чырвоных калготах, справа ад яе ружанец, злева – кубак кавы. Лічу, вельмі важна, каб сімвал веры чалавек мог сузіраць праз знаёмыя, звыклыя для яго вобразы.

4 гады таму я адкрыла студыю малявання “Крылы натхнення” пры мінскім касцёле св. Роха. Сярод навучэнцаў – і дзеці, і дарослыя. Першых гэта забаўляе і развівае, другім дазваляе разгрузіцца і расслабіцца. Кожны ўрок мы пачынаем і заканчваем супольнай малітвай.

Студыю наведваюць не толькі католікі, але і праваслаўныя, і тыя з хрысціян, хто амаль не практыкуе веру. Зважаючы на тое, што заняткі адбываюцца ў будні, хтосьці пачаў пакрысе хадзіць на св. Імшу пасярод тыдня – проста заставаўся пасля ўрока. Былі выпадкі, што пасля наведвання студыі некаторыя дзеці прыступілі да першай св. Камуніі, хаця раней іх бацькі не збіраліся рыхтаваць іх да сакраманту. Я ўдзячная Богу за гэтую місію: весці людзей да Нябеснага Айца праз мастацтва. І спадзяюся, што кожны з іх прыйшоў да Яго надоўга.

– Выяўленчае мастацтва выкладаеце не толькі ў Мінску, але і ездзіце з майстар-класамі па Беларусі. Неаднаразова наведвалі і нашу дыяцэзію. Распавядзіце, калі ласка, пра гэтыя візіты, большасць з якіх якраз была прысвечана тэме надыходзячага Раства.

Столькі радасці, нібы дзень нараджэння не толькі ў Езуса, але і ў кожнага з нас!

Аўтар: Ангеліна Марцішэўская
20.12.2020 00:00

Столькі радасці, нібы дзень нараджэння не толькі ў Езуса, але і ў кожнага з нас!

Аўтар: Ангеліна Марцішэўская
20.12.2020 00:00

